

Preek van 27 augustus 2017 **Steven Barberien**
SLEUTELFIGUREN

Net voor de zomervakantie was de sleutel van de Petruskerk, waarmee de vrijwilligers de kerk openstellen, zoek. Uiteindelijk lag hij gewoon op z'n plek maar velen hebben er gewoon overheen gekeken. Een sleutel is zo'n ding dat je nogal gauw zonder erbij na te denken weglegt en pas mist als je het echt nodig hebt. Ieder van ons zal zich al wel eens een keer buitengesloten hebben, zeker?

Een sleutel geeft ook macht... Je kunt er iemand mee opsluiten; denk maar aan een bewaker in de gevangenis. Je kunt ook iemand buitensluiten door de deur op slot te draaien; immers, wie wil een inbreker vrij spel geven? Wie de sleutel in handen heeft, kan veel bepalen...

Sebna in de eerste lezing is zo'n sleutelfiguur die de toegangsdeur tot het koninklijk paleis opent of dichthoudt. Je moet hem voorbij, wil je bij de koning komen. En daar maakt hij graag misbruik van. Hoogmoed en arrogantie, praalzucht en ongerechtigheid staan centraal bij hem. Dus moet hij vervangen worden door een betrouwbaar figuur, wiens reputatie onbesproken is, standvastig als een spijker in de muur...

In de ogen van Jezus is Petrus ook zo'n sleutelfiguur. Hij zal, samen met de andere apostelen, deuren moeten openen of gesloten houden. Want openstaan voor het goede wil ook zeggen dat je het kwaad moet beteugelen. De poorten van de hel kunnen de poort van de kerk niet overweldigen, *als* Petrus inderdaad z'n werk als sleuteldrager goed doet. De macht die hem wordt toevertrouwd, krijgt hij rechtstreeks uit handen van Jezus.

Hij moet binden en ontbinden. En dat is een zware, moeilijke en moeizame taak! Je moet uit het juiste hout gesneden, of - zoals Petrus - uit de juiste soort steen, rots, gehakt zijn.

Binden wil zeggen: bij elkaar houden. En dat is lastig! Mensen bij elkaar houden, van alle culturen en talen, oud en jong, behoudsgezind en vooruitstrevend, gezond of ziek, rijk én arm..., begin er maar eens aan...

Toch zal Petrus erin slagen vorm te geven aan de jonge kerk en woorden te vinden om uit te drukken wat we samen al dan niet geloven. Hij mag dan wel de rots zijn, maar hij is geen kille, keiharde steen waaraan je jezelf stoot!

Petrus kan ook ontbinden. En dat is een werk van geduldige liefde: vergeven, losmaken wat beknelt. Ontbinden is de eenzaamheid opvangen, isolement doorbreken, uit de impasse van geweld en wraak geraken, scheuringen herstellen, relaties tot verzoening brengen... Ook dan moet je een rots in de branding zijn, een spijker stevig vast in de muur want je mag je niet laten leiden door de macht van de sterkste of van degene met het hoogste woord...

Onpartijdig moet je zijn.

Op die wijze zijn ook wij sleutelfiguren in het klein...

We zijn in de kerkgeschiedenis van geen belang maar in de geschiedenis van onze families, dorpen en parochie van groot belang. Want ieder, op eigen wijze, zorgt ervoor dat deuren opengaan en openstaan voor wie binnen wil komen. En elk van ons tracht het kwaad zo goed mogelijk tot stilstand te brengen of te beperken.

Ook wij binden en ontbinden. Laten we dat van harte blijven doen, standvastig én liefdevol.

Amen